

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Nový rok: V Ježišovom mene (1.1.2020 Levice)

1. Kor 10, 31

Či teda jete, alebo pijete a čokoľvek činíte, všetko čiňte na slávu Božiu.

Bratia a sestry

Pán Ježiš povedal raz svojim učeníkom, že aj chladný pohár vody, ktorý podajú niekomu v jeho mene, je obeťou príjemnou Pánu Bohu. Aj tie úplne najobyčajnejšie veci svojho života, ktoré ako kresťania konáme, robíme tak na Božiu slávu. A to nie sú len nejaké pekné slová, ale je to realita. Dokáže zebra skryť svoje pruhy? Je možné, aby plameň nevydával svetlo? V Ježišovi Kristovi sme predsa nové stvorenia a preto všetky naše povinnosti, ktoré konáme v mene Ježiša Krista, robíme na slávu Božiu. Uctievanie Pána Boha sa v našom živote nekoná iba v nedeľu. V každom okamihu nášho života existujú činy, ktoré konáme prostredníctvom Pána Ježiša Krista. Nebeskému Otcovi v nebi robí náš život radosť, pretože vyplýva z viery v Ježiša Krista. Pán Boh na adresu svojho Syna povedal: Toto je môj milovaný Syn, v ktorom som našiel zaľúbenie (MT 3, 17). Každá maličkosť, ktorú v tomto svete urobíme v mene Ježiša Krista, je pre Neho príjemná. Preto kresťanovo povolanie a zamestnanie v tomto svete sa môže uskutočňovať na slávu Boha Otca.

Niekedy sa mi zdá, že sme ako kresťania na túto realitu zabudli. Práca je často práca. Hektické tempo života nám tiež veľmi nepomáha. Väčšina z nás sa v živote stále ženie rýchlejšie a rýchlejšie a napriek tomu sa nám veľmi nezdá, že by sme sa kdesi dopracovali. Uspokojenie z práce sa dostaví iba vo výnimočných prípadoch. Svoju každodennú prácu označujeme ako „zamestnanie“. Až príliš často nevidíme na svojej práci nič zvláštneho a jej hodnotu oceňujeme iba čiastkou výplaty na našej výplatnej páske. Áno, je k tomu veľa dôvodov. Možno je to nízke pracovné ohodnotenie. Človek sa namáha, tvrdo pracuje, robí cez časy a keď to všetko spočíta, nevie užiť svoju rodinu. Keď som mal cez leto zlomenú nohu, čakal som na chirurgickom dodelení na ortézu, ktorú mi mali spraviť priamo na mieru mojej nohy. Zatiaľ sa tam pustil so mnou do debaty jeden pán, ktorý sedel vedľa mňa. Rozprával mi o tom, že má umelé rameno. Že je naň operovaný už tretíkrát, lebo sa operácia nepodarila. Lenže napriek tomu nemohol zostať na maródke, lebo by neužil svoju rodinu. Preto aj keď by mal kvôli svojmu ramenu odpočívať, musí chodiť zarábať si na stavbe, inak by ako rodina neprežili. Viete, keď počúvate takéto prípady, človeka pochyť vnútorná zlosť na podmienky v štáte, ktoré nedovolia niektorým zraneným ľuďom oddych, lebo prídu o značnú časť svojho finančného príjmu.

Inokedy je v zamestnaní problém s kolektívom, v ktorom človek pracuje. Poviete si, že to čo zarobíte, nie je síce veľa ale pri troche skromnosti sa dá z toho vyžiť. Lenže ako to v práci vyzerá? Jeden na druhého žaluje. Ďalší podkopáva inému nohy, aby sa dostal na jeho pracovnú pozíciu. Skrátka, ako povedal jeden filozof, človek človeku sa stáva vlkom. A vtedy je ťažké vnímať svoju prácu ako niečo, čo robím na slávu Božiu.

Iné sú prípady, kedy je slušná výplata, dobrý kolektív, ale je v práci zlý šéf. Akokoľvek sa snažíte, čokoľvek pre firmu spravíte, akékoľvek nové projekty a zákazky vybavíte, nič nie je dost. Váš šéf vás nikdy nepochváli, nepovzbudí, má pre vás iba nevďak. A v takom prostredí sa ťažko chápe svoje poslanie ako služba Pánu Bohu. Mohli by sme spomínať tisíce ďalších prípadov, ktoré nám v tom bránia. Skrátka, my sme sa ako veriaci ľudia prestali pozeráť na svoj každodenný život ako na to, čím v skutočnosti je – ako na povolanie od Pána Boha.

Všetko to začalo v rajskej záhrade v Édene. Pán Boh nedal Adamovi iba potravu, ale dal mu aj prácu. S prácou prišlo aj povolanie. Adam sa stal Stvoriteľovým partnerom pri starostlivosti o stvorenie. *Hospodin Boh vzal človeka a voviedol ho do záhrady Éden, aby ju obrábal a strážil (1. M 2, 15)*. Adamova práca sa stala jeho povolaním. Po Adamovom páde, všetko čo bolo jeho výsadou sa zmenilo na drinu. *Pretože si poslušol hlas svojej ženy jedol si zo stromu, čo som ti zakázal jesť z neho – pre teba bude pôda prekliata, s námahou z nej sa budeš živiť. Ba trnie a hložie bude ti rodiť a poľné byliny budeš jedávať (1. M 3, 17 – 18)*.

Všimnime si však, že vzbura našich prarodičov nepostavila Stvoriteľov dar - prácu do úzadia, ani práci neubrala na hodnote. Je pravda, že sa teraz práca zmenila na namáhavú drinu, ale jej výsledkom bola potrava. Aj keď Božie deti

musia vo svojom živote, na svojich pracoviskách bojovať s trnám a hložími, Pán Boh si ich namáhavú prácu stále používa k tomu, aby sa staral o svoje stvorenie.

Prostredníctvom Ježiša Krista, druhého Adama, odstránil Boh Otec prestúpenie, ktoré sme všetci zdedili od našich prarodičov. Keď sme boli pokrstení v Krista, potom sme si Ho obliekli, ako píše Pavol: *Ak je niekto v Kristu, je nové stvorenie. Staré veci sa pominuli a hľa nastali nové (2 Kor 5, 17)*. Pre nás, ktorí nosíme meno Ježiša Krista vo svojich srdciach platí to isté, čo kedysi pre prvých ľudí v Édene, ešte pred hriechom. Pán Boh nás nepozýva iba do spoločenstva so sebou samým, ale pozýva nás k tomu, aby sme v tomto svete boli Jeho partnermi. Každý kresťan má dve povolania: Je povolaný do kresťanskej cirkvi a do každodenného života – k práci – kde spolupracuje s Pánom Bohom pri starostlivosti o Jeho stvorenie.

Niekedy sa nachádzame v pokušení si myslieť, že Pán Boh dáva niektorým povolaniam prednosť pred inými. Že niektoré povolania sú svätejšie ako tie ostatné. V stredoveku si ľudia mysleli, že Boh uprednostňuje mníšske rády pred obyčajnou prácou. Aj dodnes si niektorí ľudia myslia, že farári, presbyteri a ďalší služobníci v cirkvi sú o trochu svätejší, ako ostatní ľudia, ktorí vykonávajú bežné povolania. Svätých z nás však nerobí naša práca. Posväcovaní sme jedine milosťou Božou. Keď sme boli pokrstení v Krista, obliekli sme si Krista. On vzal na seba naše hriechy a daroval nám dokonalú spravodlivosť.

My sme posvätení a vykúpení Kristovou krvou. A v pokání sme oblečení do rúcha Krstovej svätosti. Posvätení ľudia konajú sväte veci, no nie? A preto sa aj tá najobyčajnejšia pozemská práca stáva nebeským povolaním, naplneným Božou prítomnosťou. V Ježišovi Kristovi teda každá práca, ktorú na tomto svete plnom temnoty vykonávame, nesie svetlo nebeskej slávy. Preto apoštol Pavol hovorí: *Či teda jete, alebo pijete a čokoľvek činíte, všetko čiňte na slávu Božiu*. Pracuješ v práci, z ktorej si frustrovaný? Si tam postavený a konáš ju na Božiu slávu, aj keď sa ti to možno vôbec nezdá. Vychovávaš svoje deti a pripravuješ ich na život? Robíš to na Božiu slávu. Domáce gazdinky, ktoré ste unavené varením, pečením, upratovaním a ďalšími povinnosťami v rodine: Robíte to všetko na Božiu slávu. Čokoľvek – hovorí apoštol Pavol robíte, robte na Božiu slávu.

Možno si pamätáte na film pre pamätníkov s Jánom Weichom: Cisárov pekár a pekárov cisár. V závere tam zaznie pieseň, v ktorej sa hovorí: Tady je tesař, klempíř, zedník a ten co otesáva kameny je kameník a tady služka, oráč, kamnář, ten když se umyje je k nepoznání, kameník, ten dláždí ulice, ten kuje podkovy, ta krmí slepice, ta peče cukroví, ten umí to a ten zas tohle a všichni dohromady udelají moc.

Nezáleží teda na tom, či je niekto tesár, klampiar, murár. Nemusíme sa trápiť nad tým, či je naša práca v tomto svete dostatočne „duchovná“ pred Pánom Bohom. Kristova krv zaplatila za náš hriech a náš vzťah k Bohu je týmto vydláždený.

Pre Božie dieťa je každé povolanie v tomto svete svätým vďaka Božej prítomnosti. V padlom a hriešnom svete bude s prácou vždy spojená drina a námaha. To čo považujeme za zamestnanie, môže byť vďaka Božej prítomnosti považované za partnerskú spoluprácu so Stvoriteľom pri starostlivosti o Jeho stvorenie. Nech nás tieto myšlienky sprevádzajú počas celého nového roka 2020. Kdekoľvek si, čokoľvek robíš, rob to na slávu Božiu.

AMEN